

Arrest

nr. 230 253 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 november 2015 om internationale bescherming. Op 18 januari 2016 wordt de afstand van zijn asielaanvraag vastgesteld.

1.2. Op 3 juni 2016 verzoekt verzoeker een tweede keer internationale bescherming.

1.2.1. Nadat deze meervoudige asielaanvraag op 27 juli 2016 in overweging wordt genomen, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 9 februari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 4 april 2018 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 204 776 van 31 mei 2018 het er tegen ingestelde beroep.

1.2.2. Op 23 juli 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 juli 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kalan Guzar (district Doshi, provincie Baghlan). U bent Ismaeli en een aanhanger van de sjiitische geloofsovertuiging. U bent nooit naar school gegaan maar werkte met uw broer M. G. H. (...) op de velden van uw familie. Uw vader was sedert een tiental jaar in dienst bij het Afghaanse leger. Hij werkte in de provincie Nangarhar en sinds 1390 (komt overeen met 2011) is hij actief in Kandahar. Uw vader werkt voor de militaire inlichtingendiensten. Hij staat er aan het hoofd van de dienst opsporingen. Zelf woonde u met uw moeder, uw drie broers en uw zus altijd in Doshi.

De Taliban maken de regio onveilig. Geregeld waren er gevechten. Omdat uw vader voor de autoriteiten werkt, werden jullie extra geïsoleerd. Jullie kregen twee dreigbrieven waarvan u de inhoud niet kende. Op een dag vielen de Taliban het dorp aan. U en uw broer vluchtten naar de bergen. Toen het weer rustig werd, keerden jullie terug naar Kalan Guzar. Daar stelden jullie vast dat de mensen, waaronder ook jullie familie, verdwenen waren. Jullie zijn vervolgens bij jullie oom ingetrokken die eveneens in het dorp woont. Diens vrouw wilde niet dat jullie daar nog langer zouden verblijven. Jullie hadden al maanden geen contact meer met uw vader die, zoals later bleek, op missie was in een afgelegen district van Kandahar. Uw oom nam dan maar zelf de beslissing dat jullie niet langer in het dorp konden blijven en Afghanistan dienden te verlaten. Samen met uw broer bent u weggegaan. Jullie reisden via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U zegt dat jullie ongeveer twee maanden onderweg waren.

Op 31 oktober 2015 zijn jullie in België aangekomen. Op 5 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer G. H. (...) diende die dag ook een verzoek in. Jullie beriepen zich op identieke asielmotieven. Omdat u niet kwam opdagen voor een persoonlijk onderhoud bij de DVZ, werd u geacht afstand te hebben gedaan en werd de procedure op 18 januari 2016 afgesloten.

Op 3 juni 2016 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd op 27 juli 2016 ontvankelijk verklaard. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam ondertussen op 27 februari 2017 in het dossier van uw minderjarige broer een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 februari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 5 april 2018 trok het CGVS de beslissing in voor verder onderzoek.

Op 8 maart 2019 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u en uw broer zullen doden. Gezien u ismaëliet/sjiit bent loopt u des te meer een risico om geïsoleerd te worden door de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verzoek legde u eerder al volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van de taskara van uw vader, een appreciatiebrief voor uw vader, een dankbrief van de Amerikanen, enkele foto's van uw vader, een aantal certificaten in verband met opleidingen die uw vader volgde, een brief d.d. 3/3/1394 (24 mei 2015) waarin een legercommandant de problemen van u en uw broer bevestigt, een dreigbrief van de Taliban d.d. 16/5/1393 (7 augustus 2014), een dreigbrief d.d. 1/1/1394 (21 maart 2015). Uw advocaat legde op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud kopieën van documenten neer die uw familie in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging neerlegde in de Belgische ambassade in Pakistan. Het betreft een huwelijksakte,

taskara's (met vertaling naar het Engels) van uw ouders, zus en broers, enkele pagina's uit hun paspoorten. Uw advocaat stuurde het CGVS na uw tweede onderhoud via mail drie videofragmenten en foto's van uw vader op, zaken die hij eerder al bij het verzoekschrift voegde.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw twee persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 29.01.2018, p.2 & CGVS 08.03.2019, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 22 januari 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst 16 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er werd verder vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk maakte tot aan uw vertrek uit Afghanistan, volgens uw verklaringen in jawza 1394 (=mei/juni 2015), in Doshi te hebben gewoond (CGVS 29.01.2018, p.5).

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u tot 2015 altijd zou hebben gewoond. Zo wist u tijdens uw eerste onderhoud niet dat Samangan een provincie is die aan Baghlan grenst (CGVS 29.01.2018, p.15). Van Aybak, de naam van de hoofdstad van Samangan, hoorde u nog nooit (CGVS 29.01.2018, p.15). Ook Faizabad, de naam van de hoofdstad van de provincie waar uw moeder zogezegd een tijdje woonde, zei u niets (CGVS 29.01.2018, p.13). Voorts wist u niet dat wie vanuit uw district naar de hoofdstad Kabul reist onvermijdelijk door de provincie Parwan moet (CGVS 29.01.2018, p.14). Charikar, de hoofdstad van Parwan, alsook Bagram, mede omwille van de grote militaire luchthaven en de beruchte gevangenis daar een zeer gekende plaats in Parwan, kende u niet (CGVS 29.01.2018, p.14, 15). Dat u, die de zoon van een militair zou zijn, geen enkele info heeft over Bagram (CGVS 29.01.2018, p.15), is zeer merkwaardig. U wist voorts dat wie vanuit uw regio naar Kabul reist, de bekende Salang pas passeert. Dat Salang tot Parwan behoort, was u echter niet bekend (CGVS 29.01.2018, p.14). Taloqan kende u ook niet (CGVS 29.01.2018, p.15), hoewel het de hoofdstad is van de provincie Takhar die ook aan Baghlan grenst. Evenmin zei de naam Mahmood Razi u iets (CGVS 29.01.2018, p.20), terwijl het de hoofdstad van de net als Baghlan centraal gelegen provincie Kapisa betreft. U zei verder bijvoorbeeld wel de provincie Kunduz te kennen maar wist dan weer niet waar Kunduz ligt (CGVS 29.01.2018, p.15). Nochtans grenst Kunduz in het noorden aan Baghlan. U zei ook Mazar-i Sharif te kennen terwijl Balkh, de provincie waarvan Mazar de hoofdstad is, u duidelijk niet bekend is (CGVS 29.01.2018, p.15). Het is opmerkelijk dat iemand die altijd in de regio zou hebben verbleven, zo weinig over dit soort zaken weet.

Ook uw kennis van de nabije omgeving van Kalan Guzar bleek zeer fragmentarisch. U slaagde er weliswaar in om een aantal dorpen rond Kalan Guzar op te sommen maar als het CGVS wat namen noemt van andere dorpen die eveneens in de regio gelegen zijn, bleek u deze vaak niet te kennen. U heeft nog nooit gehoord van Juma Safid (CGVS 29.01.2018, p.16), Sarlar (CGVS 29.01.2018, p.18), Syah Sang (CGVS 29.01.2018, p.18) en Qaloghu (CGVS 29.01.2018, p.18), dorpen die vlakbij of in de nabije omgeving van Kalan Guzar gelegen zijn. Ook Qale Kayan, ten noorden van Kalan Guzar, kende u niet. U kende enkel Dare of Dahane Kayan dat ter hoogte van het districtscentrum ligt (CGVS 29.01.2018, p.18). De beperkte info die u verder wel heeft, is bovendien niet altijd correct. Zo stelt u dat Shalizar in de richting van het districtscentrum gelegen is en dat men eerst voorbij Alham Ali komt (CGVS 29.01.2018, p.18). De info toont echter aan dat Alham Ali verder, dus voorbij Shalizar, gelegen is. U beweert ook dat Seya Qoul op de weg tussen uw dorp en Lar Baba Jee gelegen is (CGVS 29.01.2018, p.18). De kaart van uw regio toont aan dat ook dit niet klopt: Seya Qoul ligt ten westen van Kalan Guzar en ligt geenszins op de weg naar Lar Baba Jee. Het is niet aannemelijk dat iemand die steeds in deze omgeving zou hebben gewoond, blijk geeft van dergelijke gebrekkige kennis van de geografie van deze regio. Dit is alvast een eerste aanwijzing dat u de regio eerder verliet dan u verklaart.

Voorts dient te worden gewezen op uw zeer beperkte kennis omtrent incidenten en gebeurtenissen die in Doshi hebben plaatsgevonden in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw dossier dat meer dan vijfhonderd families in Doshi tijdens de winter van 2012 van de overheid steun kregen om zich tegen de kou te beschermen. De autoriteiten hebben toen kledij en steenkolen uitgedeeld. U bent daar niet van op de hoogte (CGVS 08.03.2019, p.17 & 18). Verder blijkt dat in mei 2013 mensen in Doshi op straat kwamen om te protesteren tegen de bouw van een nieuwe elektriciteitsdam. De demonstranten zouden daarbij de snelweg Kabul-Baghlan, de belangrijkste weg in de provincie, urenlang hebben geblokkeerd (zie administratief dossier). U heeft geen weet van een demonstratie noch van plannen omtrent de bouw van een nieuwe dam in Doshi (CGVS 08.03.2019, p.18). Men kan verwachten dat een inwoner van Doshi hier wel eens van heeft gehoord. De naam Asadullah Shirzad zegt u verder niets (CGVS 08.03.2019, p.18). Hij was hoofd van de veiligheid in de provincie Baghlan en overleefde in 2013 twee aanslagen op zijn leven, waarvan één die plaatsvond in Doshi (zie administratief dossier) (CGVS 08.03.2019, p.18). Verder heeft u geen weet van een aanval op het parlementslid Aashiqullah Wafa (CGVS 08.03.2019, p.15). Hij werd nochtans in september 2014 in Doshi aangevallen door de Taliban (zie administratief dossier). Mohammad Azim Mohseni kent u ook niet (CGVS 08.03.2019, p.18). In december 2014 werd ook dit parlementslid aangevallen. Ook van het feit dat verzetsstrijders in augustus 2014 drie telefoonmasten in brand hebben gestoken in Doshi, waardoor tal van dorpen zonder telefoonverbinding kwamen te zitten (zie administratief dossier), bent u niet op de hoogte (CGVS 08.03.2019, p.17). Dat u van dergelijke incidenten niet op de hoogte bent, lijkt opnieuw een aanwijzing dat u Doshi reeds eerder verliet dan uzelf toegeeft.

Nog andere zaken tonen aan dat u niet in Doshi woonde ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. In september 2014 werd Mawlawi Mamor, de schaduwgouverneur van de Taliban in Doshi, gearresteerd door de politie (zie administratief dossier). U hoorde nog nooit van deze persoon gehoord (CGVS 08.03.2019, p.14). U weet verder niet wie kolonel Mohibullah is (CGVS 29.01.2018, p.20). Nochtans betreft het de politiechef van Doshi in de jaren voor uw beweerde vertrek. Het is opmerkelijk dat de zoon van iemand van de inlichtingendiensten die naam niet zou kennen. U weet verder wel dat Gulbuddin Hekmatyar de leider is van Hezb-e Islami maar meent dat deze groepering niet langer actief is. Dit wordt tegengesproken door de info, waaruit blijkt dat strijders van Hezb-e Islami in 2014 nog de gevangenis van Kelagai aanvielen en tot op heden in Doshi actief blijven. Opnieuw kan hier worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat iemand die in Doshi woonde geen kennis zou hebben van dergelijke zaken. U bent verder op de hoogte van de grote overstromingen die Doshi in 2011 troffen (CGVS 08.03.2019, p.15 & 16). De informatie toont aan dat de Afghaanse overheid vervolgens maatregelen trof. Zo werden er dammen gebouwd om nieuwe overstromingen tegen te gaan, waarbij deze werken in augustus 2015 werden afgerond (zie administratief dossier). Ook van dergelijke projecten heeft u geen weet (CGVS 08.03.2019, p.16).

De informatie over recente ontwikkelingen in Doshi die u wel heeft, lijkt bovendien ingestudeerd. Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud naar de naam van de gouverneur van de provincie Baghlan toen u daar nog zou hebben gewoond, stelde u dat dit Abdul Satar Bariz was (CGVS 29.01.2018, p.21). Dit is merkwaardig, daar deze Abdul Satar Bariz pas op 8 oktober 2015 tot gouverneur benoemd werd. Gezien u al in oktober 2015 in België was en verklaart te zijn vertrokken in jawza 1394 (=mei/juni 2015), is het onmogelijk dat deze man gouverneur was op een moment dat u nog daar was. Het moge duidelijk zijn dat u zijn naam pas in België voor het eerst gehoord heeft. Verder is het zeer opmerkelijk dat de naam van zijn voorganger Sultan Mohammad Ebadi u dan weer niets zei ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 29.01.2018, p.21). Nochtans was deze persoon gedurende een relatief lange periode gouverneur van Baghlan, meer bepaald van september 2012 tot oktober 2015, of alleszins in de jaren onmiddellijk voor uw vertrek uit Afghanistan. Dat u zijn naam tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots wél kent en weet dat hij gouverneur was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, toont louter aan dat u uw kennis hier in België heeft bijgeschaafd (CGVS 08.03.2019, p.10).

Dat is overigens niet de enige kennis die u recent instudeerde. Hoewel u tijdens uw eerste onderhoud initieel verklaarde geen toegang te hebben tot de media, wijzigde u wat later uw verklaring door te zeggen dat jullie wel een radio hadden. U slaagde er evenwel niet in één enkel radiokanaal te benoemen (CGVS 29.01.2018, p.22 & 23). Dat u tijdens uw tweede onderhoud plots tal van radiokanalen kent die men in Doshi kan ontvangen, onderstreept opnieuw het ingestudeerde karakter van uw antwoorden (CGVS 08.03.2019, p.10). Verder toont de info aan dat de gevangenis van Kelagai, gelegen ten noorden van het districtscentrum, in 2012 werd heropgebouwd door de Amerikanen en dat er 700 gevangenen in ondergebracht werden. U wist ten tijde van uw eerste onderhoud echter zelfs niet

dat dergelijke gevangenis bestond in Doshi (CGVS 29.01.2018, p.12). Dat een inwoner van deze streek, laat staan de zoon van iemand die aan het hoofd zou staan van een opsporingsdienst van het leger, dit niet zou weten, is zeer onwaarschijnlijk. Dat u tijdens uw tweede onderhoud beweert wel op de hoogte zegt te zijn van het bestaan van deze gevangenis, toont opnieuw aan dat uw kennis niet authentiek is maar veeleer recent verworven (CGVS 08.03.2019, p.7). Uw verklaring dat u tal van zaken tijdens uw eerste onderhoud niet kon beantwoorden omdat u dacht dat het CGVS u dezelfde herkomstvragen zou stellen als diegene die werden gesteld tijdens het onderhoud van uw broer (en dat u zich alleen op die vragen voorbereidde), doet overigens opnieuw vragen rijzen. Verwacht mag worden dat u op een meer doorleefde en spontane manier aantoont dat u woonachtig was in de regio Doshi (CGVS 08.03.2019, p.8 & 9).

Het moge verder duidelijk zijn dat u geen zicht wenst te bieden op de verblijfplaats van uw familieleden. U stelt dat uw moeder, zus en broers het geweld in de regio ontvluchtten en meerdere maanden in de nabije provincie Badakhshan verbleven. U heeft evenwel geen idee waar in Badakhshan zij dan wel waren (CGVS 29.01.2018, p.12, 13). Het is bovendien opvallend dat u verklaart dat u contact heeft met uw moeder, maar dat u niet op de hoogte bent van een aardbeving die de provincie Badakhshan trof (CGVS 08.03.2019, p.16 & 17). De info toont aan dat er in oktober 2015, toen uw moeder in Badakhshan zou hebben verbleven, een gigantische aardbeving plaats vond die tal van slachtoffers maakte en die voelbaar was tot in Doshi (zie administratief dossier). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, is opnieuw een aanwijzing dat uw familie zich helemaal niet in Baghlan of in Badakhshan bevond ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan.

U stelt zich ook wat andere zaken betreft weinig betrouwbaar op. Hoewel u verklaart dat u slechts over één facebookprofiel beschikt en nooit een ander had, vond het CGVS wel nog een facebookprofiel terug met uw profielfoto (CGVS 08.03.2019, p.11). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat dit een facebookprofiel van uw vader is en beweert u dat die zijn eigen foto er niet op wou hebben, een verklaring die maar weinig serieus kan worden genomen (CGVS 08.03.2019, p.11). Het is opvallend dat tal van vrienden van dit profiel aangeven in Kabul te wonen en dat velen onder hen uw leeftijd lijken te hebben (zie administratief dossier), wat lijkt te bevestigen dat dit uw eigen account is die u verborgen wou houden voor de asielinstanties. De vaststelling dat u niet eerlijk bent over uw facebookprofielen, dat u het niet aannemelijk maakt dat u in de jaren voor uw komst naar België in Doshi woonde en dat u klaarblijkelijk tal van mensen in Kabul kent, doet het CGVS vermoeden dat u mogelijk zelf een tijd in Kabul woonde.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Kalan Guzar, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Doshi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Desalniettemin wijst het CGVS ook op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo blijkt u niet op de hoogte van de inhoud van de dreigbrieven (CGVS 29.01.2018, p.5), wat de relatieve waarde ervan aantoont. Bovendien zou de tweede brief zijn afgeleverd op 21 maart 2015, wat zeer merkwaardig is, daar u verklaarde dat u in de derde maand van 1394 of twee maanden na de brief vertrokken bent en nog eens twee maanden later in België aankwam (CGVS 29.01.2018, p.5). Echter, gezien u pas op 31 oktober 2015 in België arriveerde, lijkt uw voorstelling van de feiten niet te kloppen. Ook de bevestigingsbrief waarin uw vader melding maakt van jullie problemen en een legercommandant deze bevestigt, is in strijd met uw relaas. Het document geeft aan dat het op 3/3/1394 zou zijn opgemaakt, de maand dat u uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Uw vader maakt zelfs melding van het vertrek van u en uw broer uit Afghanistan. Nochtans verklaart u ook dat u bij uw vertrek uit het land al zes maanden geen contact meer had met uw vader (CGVS 29.01.2018, p.9). Ook na uw aankomst in België beweerde u dat uw vader al geruime tijd vermist was (fiche NBMV d.d. 5 november 2015). Dat hij en de legerleiding dan op de hoogte zouden zijn geweest van jullie problemen in Doshi, is onmogelijk. U argumenteert nog dat met 3/3/1394 de datum van jullie problemen met de Taliban bedoeld wordt (CGVS 29.01.2018, p.10), wat geenszins blijkt uit de vertaling van het document. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u slechts kopieën neerlegt van de twee dreigbrieven van de taliban. Hierdoor kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan. Bovendien moet ook hier gewezen worden naar het gemak waarmee (ver)vals(t)e Afghaanse 'officiële' maar ook onofficiële documenten, zoals dreigbrieven, in Afghanistan en daarbuiten kunnen worden verkregen (zie administratief dossier).

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat al in de beslissing d.d. 27 februari 2017 die in het dossier van uw broer M. G. H. (...) genomen werd, omstandig werd gemotiveerd waarom aan het asielrelaas dat jullie beiden brengen geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de beweerde tewerkstelling van uw vader voor het Afghaanse leger, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo dient opnieuw te worden onderlijnd dat het voor een objectieve inschatting van uw vrees voor vervolging van groot belang is dat u een eerlijk en duidelijk zicht biedt op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Door eigen toedoen maakt u dergelijke inschatting onmogelijk. Bovendien dient te worden herhaald dat de vervolgingsfeiten die u en uw broer hebben aangehaald, ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat betreft uw vrees voor vervolging omwille van uw geloof (ismaeliet/sjiïet), dient te worden opgemerkt dat u louter naar uw geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een verzoeker om internationale bescherming niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Het louter aanhangen van een bepaald geloof is geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Dushi, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers

redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens de persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS op 29 januari 2018 en op 8 maart 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens beide onderhouden uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS 29.01.2018, p.2 & 22 + CGVS 08.03.2019, p.2). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Doshi heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De vaststelling dat uw op dat moment nog minderjarige broer op 27 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat het wat hem betreft geloofwaardig werd geacht dat hij van Doshi afkomstig is, verandert niets aan de argumentatie van het CGVS. Elk dossier dient afzonderlijk te worden behandeld, waarbij onder meer ook rekening wordt gehouden met de leeftijd en de achtergrond van de verzoeker in kwestie. Dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Doshi en dat u de broer bent van M. G. H. (...) wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Echter, in tegenstelling tot uw broer legde u geen geloofwaardige verklaringen af over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft en kan dus niet worden uitgesloten dat u voor uw vertrek uit Afghanistan elders in het land over een veilige verblijfplaats beschikte. De vaststelling dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over een Facebook account waaruit veeleer een netwerk in Kabul blijkt, sterkt het vermoeden dat u en uw broer niet altijd op dezelfde locatie hebben gewoond en dat u mogelijks een tijdlang in de Afghaanse hoofdstad heeft verbleven.

De nog niet besproken documenten kunnen de appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Dat uw taskara moet aantonen dat u bij aankomst in België minderjarig was, toont aan dat dit document geen waarde heeft. Bovendien werd deze uitgereikt in 1391 (=2012/2013), waardoor het sowieso geen bewijs levert voor uw recente herkomst uit Doshi. U brengt ook enkele videofragmenten aan waarin een persoon die uw vader zou zijn onder meer stelt dat u zijn zoon bent, dat jullie problemen kenden en dat uw oom uw vertrek uit Afghanistan regelde. In een ander fragment toont de persoon ook enkele documenten, waarbij hij ook de echtheid bevestigt van het document dat door het Ministerie van Defensie zou zijn opgesteld. Dient evenwel te worden opgemerkt dat de getuigenis van een vader, die recent een aanvraag gezinshereniging zou hebben ingediend, bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd. U legt verder foto's neer van deze persoon in militair uniform, een aantal certificaten, alsook een appreciatiebrief en een brief die in 2012 door iemand van het Amerikaanse leger zou zijn opgesteld. Deze documenten zeggen iets over de werkzaamheden van deze man maar leveren geen bewijs voor uw herkomst of voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. Wat betreft de paspoorten en de taskara's, documenten die zouden aantonen dat u en uw familieleden uit Baghlan afkomst zijn, merkt het CGVS op dat niet betwist wordt dat u oorspronkelijk van Baghlan afkomstig bent. Echter toont u hiermee niet aan dat u in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in de regio Doshi heeft gewoond. De huwelijksakte van uw ouders levert ook geen bewijs voor uw herkomst. Deze akte geeft weliswaar aan dat uw ouders uit Baghlan afkomstig zijn, maar anderzijds wordt hier ook gesteld dat zij (en de getuigen van het huwelijk) in het zestiende district verblijven ("place of residence"). Het lijkt aannemelijker dat hiermee verwezen wordt naar het 16e district van de stad Kabul dan dat de rechtbank het zou hebben over een of andere locatie in Baghlan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het "principe van eenheid van gezin".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. Volgens het Commissariaat-generaal heeft de verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 1951 (Vluchtelingenconventie).

Daarnaast is het volgens het Commissariaat-generaal ook niet aannemelijk dat de verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vereist voor de subsidiaire bescherming.

Dit alles door het feit dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan de afkomst van de verzoeker uit het district Doshi, in de provincie Baghlan.

Het Commissariaat-generaal nam ondertussen in het dossier van de broer van de verzoeker, M. M. H. (...) een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit op basis van zijn afkomst uit het district Doshi, in de provincie Baghlan.

De twee broers vertrokken samen uit Afghanistan op hetzelfde moment en uit het hetzelfde dorp. Ze legden de reis samen naar België af en kwamen hier samen aan.

De verzoeker is dan ook ernstig gegriefd door de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar het art. 48/5 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat rekening moet gehouden worden met alle persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Zoals verder zal blijken, is dit niet gebeurd.

*Het art. 48/5 Vreemdelingenwet stelt hieromtrent :
"(...)"*

4.2. Daarnaast wenst de verzoeker op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringverplichting te wijzen.

- 4.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat er geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van de verzoeker.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3 De verzoeker is dus ernstig gegriefd door deze beslissing.

Hieronder overloopt de verzoeker de motivering van de bestreden beslissing.

- 4.3.1 Aangaande de leeftijdsbepaling van de verzoeker

Het Commissariaat-generaal stelt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de leeftijd van de verzoeker. Volgens het onderzoek van de dienst Voogdij zou de verzoeker op 22/01/2016 ouder zijn dan 18 en vermoedelijk 20,6 met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het Commissariaat-generaal stelt dat het niet aannemelijk is dat de verzoeker bij aankomst in België 16 jaar was. Hieruit besluit het Commissariaat-generaal dat de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker op de helling komt te staan.

De verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

De verzoeker stelt over zijn leeftijd het volgende:

"(...)"

(CGVS 29/01/2018, p. 3)

De verzoeker legt dan ook zijn originele taskara voor (stuk 4).

De taskara vermeldt het volgende:

"13 year old of 1391 equal to 13 year old of 2012"

De verzoeker ging dan ook uit van zijn taskara en het feit dat zijn vader hem vertelde dat hij 13 jaar oud was in 2012. Voorts is de taskara van de verzoeker opgesteld in 2012. Toen was de verzoeker nog niet van plan om Afghanistan te verlaten en bijgevolg was er ook geen enkele stimulans om over zijn leeftijd te liegen.

Er kan dan ook geenszins kwade bedoelingen gezocht worden achter de verklaringen van de verzoeker over zijn leeftijd. Hij was op dat moment oprecht overtuigd van het feit dat hij 16 jaar was bij aankomst in België.

Verzoeker volhardde hierin ook tijdens zijn volgend persoonlijk onderhoud:

"(...)"

(CGVS 08/03/2019, p.8)

Daarnaast wil de verzoeker opmerken dat de methode van de botscan niet zonder controverse is.

Zo is er een zaak hangende bij het EHRM tegen Italië (Darboe en Camara t. Italie, 5797/17, zie stuk 5). De verzoekers stellen dat het louter uitvoeren van een botscan om de leeftijd te bepalen in strijd met artikel 3 en artikel 8 EVRM nu dat de Italiaanse wet een multidisciplinair onderzoek vereist met onder andere de tussenkomst van een pediater.

Ook vanuit de UNHCR, Unicef en IRC wordt er gepleit voor een multidisciplinaire aanpak (zie stuk 6).

Er moet gestreefd worden naar een aanpak waarbij een medische, sociale, culturele en psychologische analyse wordt uitgevoerd. Daarnaast moet er ook gewerkt worden aan een effectief rechtsmiddel tegen de leeftijdsbepaling.

Het Commissariaat-generaal zoekt dan ook ten onrechte kwade trouw achter de verklaringen van de verzoeker.

4.3.2 Aangaande de herkomst van de verzoeker

Het Commissariaat-generaal hecht in de bestreden beslissing geen geloof aan de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot zijn afkomst. Het feit dat zijn broer wel subsidiaire bescherming heeft gekregen op basis van zijn afkomst zou hieraan geen afbreuk doen.

De verzoeker kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

Het Commissariaat-generaal gaat voorbij aan de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en de kennis die hij wel heeft.

a) Ongeschoold en woonde in een gevaarlijke regio

Het Commissariaat-generaal stelt dat de verzoeker zeer beperkte geografische kennis aan de dag kan leggen met betrekking tot de regio waar hij tot 2015 altijd gewoond heeft.

Het Commissariaat-generaal houdt echter geen rekening met het feit dat de verzoeker niet naar school is geweest doch enkel naar de madrassa. Dit omwille van de problemen met de taliban.

Echter is het frappant te stellen dat de bestreden beslissing omtrent de verklaringen van verzoeker over zijn recente verblijf en herkomst in Afghanistan, voornamelijk verwijst naar het persoonlijk onderhoud dd. 29/01/2018.

Zij houdt onvoldoende rekening met de verklaringen die verzoeker tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud aflegde.

Er wordt door het Commissariaat- Generaal nog steeds onvoldoende rekening gehouden met zijn ongeschoold profiel als landbouwer.

De verzoeker werkte dan ook op de gronden van zijn familie en hij ging niet vaak naar andere dorpen (DVZ vraag 12).

Verzoeker kon hierover zeer gedetailleerde verklaringen afleggen tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud:

(...)

(CGVS dd. 08/03/2019, p.8)

Dat verzoeker zijn profiel als ongeschoolde landbouwer dan ook zonder problemen kan aantonen. Echter weigert het CGVS hier pertinent rekening mee te houden.

Daarnaast is hij afkomstig uit een zeer gevaarlijke regio waar verre verplaatsingen een risico zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent dit omdat de broer van de verzoeker eveneens afkomstig uit dezelfde regio, de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op basis van artikel 48/4 § 2 c) Vw.

De verzoeker stelt dan ook dat hij niet alle districten en provincies in de wijde regio kan kennen:

"(...)"

(CGVS 29/01/2018, p. 15)

Het Commissariaat-generaal gaat bovendien voorbij aan de kennis die de verzoeker wel heeft. Hierdoor wordt er dan ook een vertekend beeld geschetst aangaande de herkomst van de verzoeker. Het Commissariaat-generaal hecht meer belang aan de zaken die de verzoeker weet.

b) Geografische kennis van de regio

Het Commissariaat-generaal stelt dat de verzoeker een zeer beperkte geografische kennis zou hebben van de regio waar hij zijn hele leven woonde.

Opnieuw stelt verzoekende partij vast dat er voornamelijk enkel naar de verklaringen van het eerste persoonlijke onderhoud wordt verwezen, zonder rekening te houden met de bijkomende verklaringen uit zijn tweede persoonlijk onderhoud.

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud kan verzoekende partij al zeer veel informatie geven over zijn regio, doch wenste het Commissariaat- Generaal de focus te leggen op de zaken die verzoeker niet wist. Dit ten onrechte, gelet op de informatie die verzoekende partij toen wel al kon geven.

Zo kon de verzoeker de omliggende provincies benoemen. Hij noemt: Takhar, Parwan en Kunduz (CGVS 29/01/2018, p. 15).

Daarnaast kon hij ook de provincie Kandahar, waar zijn vader werkt, correct situeren nl. ten zuiden van Baghlan. (CGVS 29/01/2018, p. 11).

De verzoeker situeerde Mazar-e Sharif ten noorden van zijn dorp (CGVS 29/01/2018, p. 20).

Hij weet dat Pul-e Khomri de provinciehoofdstad van zijn provincie is. Daarnaast weet hij dat de weg naar het district centrum Doshi onverhard is en dat de weg die dan naar Pul-e Khomri gaat wel verhard is. Voorts schat hij de afstand van zijn dorp naar het district centrum, anderhalf uur met de wagen, correct in (CGVS 29/01/2018, p. 23 en zie stuk 7).

De verzoeker kent ook de volgende districten van zijn provincie: Doshi, Tala Wa Barfak, Khenjan en Andarab (CGVS 29/01/2018, p. 14,15 en 17).

De verzoeker weet ook dat als hij van de provincie Baghlan naar Kabul wil reizen hij langs de Salang berpas moet

"(...)"

(CGVS 29/01/2018, p. 14)

Het Commissariaat-generaal verweet de verzoeker verder dat hij geen kennis heeft, als zoon van een militair, van de militaire luchthaven van Bagram en de beruchte gevangenis daar.

Verzoeker is ernstig gegriefd dat hem de medewerkingsplicht verweten wordt terwijl verzoeker zijn best heeft gedaan om voor zijn volgend persoonlijk onderhoud nog bijkomende informatie te verzamelen:

Zo verklaarde hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud het volgende omtrent de gevangenis:

(...)

(CGVS 08/03/2019, p.7)

Verzoeker heeft ook niet gelogen over het feit dat hij meer informatie vroeg aan zijn vader hierover. Het Commissariaat- Generaal houdt onvoldoende rekening met het feit dat verzoeker minderjarig was toen hij uit Afghanistan vertrok.

Dat het verzoeker nadien in de bestreden beslissing verweten wordt dat zijn verklaringen ingestudeerd overkomen, kan niet aanvaard worden. Enerzijds motiveerde het CGVS dat verzoeker onvoldoende informatie kon weergeven over zijn regio van herkomst, doch als verzoeker hieraan probeert tegemoet te komen, wordt hem een 'ingestudeerd karakter' verweten.

Dat het CGVS hiermee alle redelijkheid verliest.

Ondanks de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker kan de verzoeker een aardig doch fragmentarisch beeld schetsen van zijn bredere regio, vooral gebaseerd op indirecte informatie nu hij amper buiten zijn dorp reisde.

c) Kennis van het district en omgeving van het dorp

Het Commissariaat-generaal stelt dat de kennis van de verzoeker van zijn district fragmentarisch is. De verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

Vooreerst gaf tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud een correcte beschrijving en situering van zijn dorp.

"(...)"

(CGVS 29/01/2018, p. 12)

Uit satellietbeelden blijkt dat de beschrijving van de verzoeker correct is (zie stuk 8). Ten zuiden van het dorp liggen de velden waar de verzoeker op werkte. Deze worden door de bergen gescheiden door een rivier. De verzoeker vertelde dat hij met zijn broer vanuit de velden over de rivier de bergen in vluchtte. Uit het vluchtrelaas kan er afgeleid worden dat de velden en de bergen van zijn dorp correct kan situeren. Het is dan ook logisch dat indien het dorp aangevallen wordt de verzoekers niet eerst via het dorp zouden passeren om dan naar de bergen ten noorden van het dorp te vluchten.

De verzoeker kan de rivier uit zijn dorp dan ook benoemen: de Surghab of Kunduz rivier (CGVS 29/01/2018, p. 17).

Daarnaast verklaarde de verzoeker dat er in zijn dorp inderdaad een kliniek en geeft correct de grootte aan.

"(...)"

(CGVS 29/01/2018, p. 18-19)

Een andere indirecte indicatie van het feit dat de verzoeker afkomstig is uit het district Doshi, is het feit dat hij een etnische Hazara is van de subgroep sjjiitische Ismaili. Uit informatie blijkt dat het district Doshi samengesteld is uit 60% etnische hazara (zie stuk 9).

Over verzoekers kennis van de omliggende dorpen motiveert het Commissariaat-generaal het volgende: "U slaagt er weliswaar in om een aantal dorpen rond Kalan Guzar op te sommen maar als het CGVS wat namen noemt van andere dorpen die eveneens in de regio gelegen zijn, blijkt u deze vaak niet te kennen. U heeft nog nooit gehoord van Juma Safid (CGVS, p.16), Sarlar (CGVS, p. 18), Syah Sang (CGVS, p.18) en Qaloghu (CGVS p. 18) [...]"

Het is duidelijk dat het Commissariaat-generaal met de bovenstaande passage een bepaalde sfeer wenst te creëren. Zo neemt het Commissariaat-generaal niet de moeite om de dorpen die verzoeker wel kent op te sommen en focust alleen op wat de verzoeker niet weet.

De verzoeker kan de volgende dorpen echter wel correct situeren.

-Sare Band, ten opzichte van zijn dorp in de tegengestelde richting van het district centrum (CGVS 29/01/2018, p. 17);

-Dare Kayan en Lotkhtogay, in de richting van het district centrum (CGVS 29/01/2018, p. 18);

-Ali Alam, in de richting van het district centrum (CGVS 29/01/2018, p. 18);

-Shalizar ligt in de richting van het district centrum (CGVS 29/01/2018, p. 18);

-Lar Baba Jee ligt tegenover Lar Dad Ali Badak (CGVS 29/01/2018, p. 18).

Daarnaast zijn er enkele dorpen die de verzoeker in de buurt situeert doch onnauwkeurig. Dat is dan ook te wijten aan het feit dat de verzoeker ondertussen al twee en een half jaar in België verblijft. Hij is dan ook uit zijn land moeten vluchten, wat een traumatische ervaring is. Het is dan ook logisch dat herinneringen met de tijd vervagen en dat de verzoeker niet alle dorpen meer exact op de juiste plaats kan situeren.

Zo situeert de verzoeker Seya Quoi in de verkeerde richting en de volgorde van Ali Alam en Shalizar (CGVS 29/01/2018, p. 18).

Deze kleine onnauwkeurigheden doen geen afbreuk aan het feit dat de verzoeker de nabije omgeving van zijn regio kent. Dit gelet op zijn persoonlijke omstandigheden.

c) Kennis van bekende personen

De verzoeker kan verder ook veel bekende personen opsommen die ofwel uit zijn district komen ofwel een persoonlijke relevantie hebben voor hem.

De verzoeker kent Abdul Rashid Dostum, hij is de eerste vice president van Afghanistan en was in het verleden een legercommandant van Oezbeekse etnie (CGVS 29/01/2018, p. 16 en zie stuk 10)

De verzoeker kent ook bekende vertegenwoordigers van de Hazara sjjiitische Ismaili gemeenschap afkomstig uit zijn district.

"(...)" (CGVS 29/01/2018, p. 20 en zie stuk 11)

Hij kent dus duidelijk personen uit de regio die relevant zijn voor hem.

Hij kent Amakrhel Aminullah, de provinciale politiecommandant van Baghlan, waaronder district Doshi valt (CGVS 29/01/2018, p. 20 en zie stuk 12).

Daarnaast kent hij ook de districtchief van Doshi, zijnde Shamsuddin Sarhadi (CGVS 29/01/2018, p. 22 en zie stuk 13).

De verzoeker kent verder ook twee krijgsheren.

De eerste is A S Masoud afkomstig uit de provincie Panshir en ondertussen overleden (CGVS 29/01/2018, p. 21 en zie stuk 14).

Verder kent hij ook Hekmatyer van de groepering Hezb-i Islami:

"(...)"

(CGVS 29/01/2018, p. 21-22)

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de verzoeker Hekmatyer kent, maar stelt wel dat de verzoeker ontkent dat Hezb i-Islami in zijn provincie actief zou zijn.

Deze stelling berust echter op een verkeerde interpretatie van het gehoorverslag. De verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte is van hun activiteiten maar niet dat ze niet actief zouden zijn. Dit een belangrijk nuanceverschil waar het Commissariaat-generaal aan voorbij gaat.

Opnieuw is verzoeker ernstig gegriefd dat hem de medewerkingsplicht wordt verweten. Hij heeft zijn best gedaan om ook na het persoonlijk onderhoud de nodige informatie te verzamelen.

Zo verklaarde hij over gouverneurs het volgende in zijn volgend persoonlijk onderhoud:

(...)

(CGVS 08/03/2019, p. 10)

Verder:

(...)

(CGVS 08/03/2019, p. 11)

De verzoeker bezit dan ook een goede kennis van de bekende personen relevant voor hem. Het feit dat hij enkele bekende personen niet zou kennen betekend niet dat hij niet uit Kalan Guzar afkomstig zou zijn. Het Commissariaat-generaal handelt onredelijk en geeft meer gewicht aan de dingen die de verzoeker niet weet.

d) Veiligheidsincidenten

De verzoeker kon verder de volgende de veiligheidsincidenten uit zijn regio opsommen tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud:

(...)

Pagina 19 van 26

Het Commissariaat-generaal heeft de waarheid van deze incidenten nooit ontkend docht oordeelt wel dat deze onvoldoende zou zijn om minstens te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker wenst te wijzen op het feit dat zijn broer de subsidiaire bescherming werd toegekend op basis van zijn afkomst uit het district Doshi overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c) Vw.

Deze beslissing werd genomen op 27/02/2017 bijgevolg is de beroepstermijn verstreken en kan die beslissing niet meer in vraag worden gesteld.

Het feit dat het dossier van de verzoeker door een andere PO werd behandeld, is nog geen vrijgeleide om het werk van zijn collega in vraag te stellen. Het bovenstaande argument geeft blijk van een compleet onaanvaardbare willekeur. De broers noemen dezelfde incidenten op en de een wordt geloofd en de andere niet. Dergelijke motivering mist alle ernst.

Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud kon verzoeker veiligheidsincidenten opnoemen:

(...)

De verzoeker heeft gelet op het bovenstaande weldegelijk zijn herkomst uit het district Doshi aannemelijk gemaakt.

- 4.3.3 Aangaande de geloofwaardige afkomst van de broer van de verzoeker

De verzoeker vertrok samen met zijn broer uit Kalan Guzar en kwamen samen in België toe op 31/10/2015.

Op 05/11/2015 vroeger ze samen asiel aan.

De verzoeker miste omwille van een administratieve miscommunicatie zijn gehoor bij de DVZ (zie stuk 2).

Op 3 juni 2016 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in en deze werd op 27/07/2016 in overweging genomen.

Het Commissariaat-generaal heeft nooit getwijfeld aan het feit dat de verzoeker de broer is van G. H. M. (...).

Het Commissariaat-generaal nam ondertussen in het dossier van de broer van de verzoeker, M. M. H. (...) een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat op 27/02/2018.

Het Commissariaat-generaal stelt hierover echter het volgende:

"De vaststelling dat op dat moment nog minderjarige broer op 27 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat het wat hem betreft geloofwaardig werd geacht dat hij van Doshi afkomstig is verandert niets aan de argumentatie van het CGVS. Elk dossier dient afzonderlijk te worden behandeld, waarbij onder meer ook rekening wordt genomen met de leeftijd en achtergrond van de verzoeker in kwestie."

De verzoeker is ernstig gegriefd door de bovenstaande motivering en vraagt zich af waar hij dan volgens het Commissariaat-generaal gewoond zou hebben.

De verklaringen van beide broers komen ook sterk overeen en de verzoeker begrijpt niet waarom zijn herkomst niet geloofwaardig is terwijl deze van zijn broer wel geloofwaardig is.

Het Commissariaat-generaal slaagt er niet in om zijn beslissingen op een lijn te krijgen wat leidt tot willekeur.

Wat betreft de afkomst stellen beide broers het volgende:

- Ze konden niet naar school omwille van de taliban, Gui Hussain is echter nog ruim een jaar kunnen gaan;
- Dezelfde veiligheidsincidenten;
- Ziekenhuis in hun dorp is;
- zaaitijd en oogsttijden van tarwe;
- Sorkhab rivier;
- Dorp Ali Alam;
- De manier waarop ze voor de taliban moesten vluchten, over de rivier en de bergen in ;
- Ze gaven dezelfde documenten af om het werk van hun vader te staven;

De parallellen tussen beide interviews zijn talrijk. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal meent wijst dit niet op een gebrek aan authentieke kennis, maar op het feit dat het gaat om broers die altijd samen in een dorp en samen naar België kwamen, op de vlucht voor dezelfde problemen.

Het Commissariaat-generaal schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien zijn de beide beslissingen uiterst tegenstrijdig.

De verzoeker toont gelet op het bovenstaande dan ook zijn herkomst uit het district net als zijn broer ten volle aan.

- 4.3.4 Asielrelaas

Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat wat betreft de beweerde tewerkstelling van uw vader voor het Afghaanse leger, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen.

De verzoeker is hier ernstig door gegriefd.

a) USB- video

De verzoeker heeft tijdens zijn vorige beroepsprocedure een USB- stick neergelegd met een video van zijn vader, teneinde deze band aan te tonen.

Omwille hiervan heeft het Commissariaat- Generaal dan ook zijn vorige bestreden beslissing ingetrokken.

Dat de huidige bestreden beslissing hier nu amper iets over motiveert, duidt op een serieuze schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker was dan ook terecht verbaasd dat de behandelende protection officer niet eens op de hoogte was van de video van verzoekers vader:

(...)

(CGVS 08/03/2019, p. 3)

Men kan zich dan ook terecht afvragen met welke zorgvuldigheid het dossier opnieuw benaderd werd, gelet deze video de reden was dat het Commissariaat- Generaal zijn eigen beslissing heeft ingetrokken.

b) Nieuwe documenten

Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing het volgende omtrent het asielrelaas van verzoeker:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat al in de beslissing dd. 27februari 2017 die in het dossier van uw broer M. G. H. (...) genomen werd, omstandig werd gemotiveerd waarom aan het asielrelaas dat jullie beiden brengen geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de beweerde tewerkstelling van uw vader voor het Afghaanse leger, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. (...)"

De verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

Het getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek indien het Commissariaat- Generaal zich louter verschuilt achter het gegeven dat zij al tijdens het verzoek om internationale bescherming van de broer oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van beiden.

Vooreerst hanteert het CGVS een tegenstrijdige motivering. Zij kan niet enerzijds stellen dat elk dossier individueel en afzonderlijk dient te worden onderzocht om anderzijds zich te baseren op dezelfde motivering die gehanteerd wordt in het dossier van verzoekers broer.

Zulke motivering is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens merkt verzoeker ook op dat tijdens zijn asielprocedure, er nieuwe en bijkomende elementen werden neergelegd, nota bene documenten en elementen die geleid hebben tot de intrekking van de eerst weigeringsbeslissing!

Dat het Commissariaat- Generaal dan louter en alleen verwijst naar de beslissing van de broer om te oordelen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas, kan op generlei wijze aanvaard worden.

Dat de nieuwe neergelegde documenten wel degelijk dienen aanvaard te worden als een nieuw bewijs in het kader van verzoekers asielaanvraag en dat deze dan ook een grondig onderzoek verdienen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit gebeurd is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

c) Profiel vader

Uit de bestreden beslissing blijkt het volgende omtrent het profiel van verzoekers vader:

"Wat betreft de beweerde tewerkstelling van uw vader voor het Afghaanse leger, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. (...)"

Hieruit leidt verzoekende partij af dat het Commissariaat- Generaal, in tegenstelling tot de vorige bestreden beslissing, de tewerkstelling van verzoekers vader in casu niet betwist, doch dat dit geen reden zou zijn om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Verzoeker is het hier niet mee eens.

Verzoeker wenst terdege te verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin recentelijk werd geoordeeld dat het werken voor het leger in Afghanistan ertoe kan leiden dat familieleden hierdoor ook gevisieerd kunnen worden:

4.8 Le Conseil se rallie aux arguments qui y sont développés. Les lacunes relevées dans ses propos peuvent en effet s'expliquer par son jeune âge au moment des faits ainsi que par ses souffrances psychiques, dont les attestations psychologiques versées au dossier administratif puis produites dans le cadre du présent recours établissent la réalité et la gravité. Le Conseil observe également que la partie défenderesse ne précise pas clairement les événements que le requérant aurait dû connaître pour établir sa provenance récente et qu'elle ne tient pas suffisamment compte des nombreuses précisions qu'il a en revanche pu donner sur les localités où il dit avoir vécu. Le Conseil estime encore que la lettre de recommandation relative aux prestations de son oncle pour les forces étrangères ainsi que la nouvelle attestation produite au sujet de l'emploi de son père constituent à tout le moins des commencements de preuve qui contribuent à établir la réalité des fonctions exercées par ces derniers. Le Conseil tient par conséquent la réalité des emplois exercés par le requérant, son père et son oncle maternel au sein des forces étrangères pour établie à suffisance. Or il ressort des informations produites par les parties que les citoyens afghans employés par des forces étrangères constituent des cibles privilégiées des Talibans (voir notamment UNHCR, « Eligibility Guidelines for assessing the international protection of asylum-seekers from Afghanistan », 30 août 2018, p.43).
(zie arrest RVV met nummer 217 546 van 27 februari 2019)

Dat het loutere profiel van verzoekers vader wel degelijk een specifiek element is die kan leiden tot een grondig vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Dat gelet op de nieuwe neergelegde documenten er geen twijfel kan zijn omtrent het specifieke profiel van verzoekers vader en de hieruit volgende vrees voor verzoeker.

Familieleden van mensen die werken voor de overheid lopen dan ook een verhoogd risico om slachtoffer te worden van de taliban:

"k) Family Members of individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community

AGEs have been reported to target family members of individuals with the above profiles, both as acts of retaliation and on a "guilty by association" basis.²⁵⁷ In particular, relatives, including women and children, of government officials and members of the ANSF have been subjected to harassment, kidnappings, violence, and killings."

(Zie UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, available at: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Dat het Commissariaat- Generaal zich zorgvuldig had dienen op te stellen ten aanzien van verzoekers vrees voor vervolging.

Door dit niet te doen, schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker aldus had dienen erkend te worden als vluchteling, minstens aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

d) Hazara Ismaili

De verzoeker is een etnische Hazara van sjiiitische Ismaili stroming.
Het Commissariaat-generaal betwist dit niet.

Hoewel de verzoeker aangeeft hierdoor ook problemen te hebben motiveert het Commissariaat-generaal niets over hieromtrent.

Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat Hazara's in Afghanistan daadwerkelijk vervolgd worden omdat de overheid niet in staat is hen te beschermen.

In het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, dd. 15/11/2016, worden meerdere incidenten genoemd waarbij er geweld werd gebruikt tegen Hazaras. Vaak gaat het om gruwelijke incidenten.

"In de verslagperiode vond er een aantal grote aanslagen plaats op sjiiten, vooral Hazara, die werden opgeëist door IS. Naast religieuze motieven, spelen ook politieke en etnische motieven een rol bij deze aanslagen"

('Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 64)

"In de verslagperiode steeg het aantal ontvoeringen en aanslagen gericht tegen sjiiten, waarbij vooral sjiitische Hazara het slachtoffer waren. [...] Het sektarisch geweld, dat in Afghanistan niet gebruikelijk was, lijkt zo door buitenlandse groeperingen te worden geïmporteerd. Het maakt de positie van de Hazara kwetsbaarder en hun gevoel van onveiligheid, ook gezien hun recente geschiedenis onder de Taliban, groter. De Afghaanse overheid veroordeelde de aanslagen scherp, maar staat redelijk machteloos tegenover het geweld."

('Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 66)

Van oudsher ondervinden Hazara's discriminatie door de soennitische meerderheid en hebben ze te maken met geweld van opstandelingen in sommige gebieden.

Ook het Amerikaanse Department of State bevestigt dit:

"Societal discrimination against Shia Hazaras continued along class, race, and religious lines in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labor, physical abuse, and detention. According to NGOs, the government frequently assigned Hazara ANP officers to symbolic positions with little authority within the Ministry of Interior. NGOs also reported Hazara ANSF officers were more likely than non-Hazara officers to be posted to insecure areas of the country.

Multiple kidnappings of Hazara were reported in several provinces, including Ghazni, Zabul, and Baghlan. The abductors reportedly shot, beheaded, ransomed, or released the kidnapping victims."

(US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 Afghanistan, p.47)

Dit risico wordt ook bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin wordt gesteld dat de Hazara-gemeenschap te maken blijft hebben met discriminatie, ondanks de inspanningen van de overheid.

UNHCR krijgt regelmatig meldingen van overvallen, ontvoeringen en moorden.

Hazara worden beschouwd als "people under threat" :

"Hazara continued to face targeted killings and the Taliban presence in peace talks has raised fears over what the future may hold for Afghanistan's minorities."

(Zie Minority Rights Group International: Peoples under Threat 2015, p. 4)

De overheid is niet in staat Hazara's te beschermen.

Door het falen van de overheid om Hazara's op effectieve wijze te beschermen, is er sprake van een daadwerkelijk vervolging.

Dat het Commissariaat-generaal de motiveringplicht schendt door hier niet op in te gaan.

- 4.3.5. Verloop van het persoonlijk onderhoud

Tenslotte wenst verzoekende partij op te merken dat het persoonlijk onderhoud zeer intens is verlopen.

De protection officer had duidelijk een vooringenomenheid ten opzichte van het dossier, wat een grote invloed heeft gehad op het verloop van het gehoor.

Dit werd op het einde van het gehoor ook opgemerkt door verzoekers raadsman:

(...)

(zie CGVS 08/03/2019, p. 20)

Dat het verloop van het persoonlijk onderhoud ongetwijfeld een invloed heeft gehad op het gehoor en de gemoedsrust van verzoeker.

Dat dit nogmaals bevestigd dat het CGVS het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft benaderd.

Dat enkel en alleen hierom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 4.3.6. Besluit

Het asielrelaas van de verzoeker is gelet op de uiteenzetting hierboven dan ook geloofwaardig.

De video boodschap van de vader van de verzoeker neemt iedere twijfel weg van het feit dat de verzoeker en zijn broer de zonen zijn van en militair van hoge rang. Dat uit de bestreden beslissing geenzins blijkt dat met dit specifieke profiel rekening werd gehouden.

Zij worden hierdoor dan ook effectief bedreigd door de taliban.

De authenticiteit van de documenten die verzoeker voorlegt wordt ook door zijn vader bevestigd.

Dat uit de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er geen rekening werd genomen met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hier een grondig onderzoek naar werd gevoerd.

4.4 Aangaande de subsidiaire bescherming

Hierboven is aangetoond dat de herkomst van de verzoeker geloofwaardig is.

De verzoeker is afkomstig uit het dorp Kalan Guzar uit het district Doshi in de provincie Baghlan.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er op vandaag in het reëel risico op ernstige schade op basis van blind geweld zo groot is dat er sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 c) Vw.

De verzoeker dient net als zijn broer minstens de subsidiaire bescherming te verkrijgen.

4.5. Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een persbericht van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 14 februari 2017 inzake Ousainou Darboe en Moussa Camara t. Italië (stuk 5);*
- het document "Discussion Paper on a Possible Way forward to Strengthened Policies and Practices for Unaccompanied and Separated Children" van UNHCR, UNICEF en IRC van 17 november 2016 (stuk 6);*
- een kaart van OCHA van het district Doshi van de provincie Baghlan (stuk 7);*
- een satellietbeeld van Kalan Guzar (stuk 8);*
- prints van pagina's op de Engelstalige website van Wikipedia betreffende de lemma's "Doshi, Baghlan" (stuk 9), "Abdul Rashid Dostum" (stuk 10), "Sayed Jafar Naderi" en "Sayed Mansur Naderi" (stuk 11) en "Ahmad Shah Massoud" (stuk 14);*
- prints van pagina's op www.afghan-bios.info betreffende de lemma's "Nadiri, Sayed Daud Dawood Naderi" (stuk 11), "Amarkhel, Aminullah Amarkhil MajGen" (stuk 12) en "Doshi District Baghlan Province Dushi" (stuk 13).*

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd en (ii) hij zijn beweerde verblijf tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Kalan Guzar, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, niet aannemelijk maakt, omdat (B) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, omdat (C) de beweerde tewerkstelling van zijn vader voor het Afgaanse leger niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, omdat (D) hij wat betreft zijn vrees voor vervolging omwille van zijn geloof (ismaeliet/sjiïet) louter naar zijn geloofsovertuiging verwijst zonder zijn nood aan bescherming in

concreto aan te tonen, omdat (E) hij, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij een nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (F) de vaststelling dat zijn op dat moment nog minderjarige broer op 27 februari 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat het wat hem betreft geloofwaardig werd geacht dat hij van Doshi afkomstig is aan de voorgaande argumentatie niets verandert, en omdat (G) ook de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Kalan Guzar, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan. Verzoeker verklaart tevens etnische Hazara en aanhanger van het ismaëlitisch-sjiitische geloof te zijn. Zijn vader zou in Afghanistan al een tiental jaar in dienst zijn bij de militaire inlichtingendienst van het Afghaanse leger en daar aan het hoofd staan van de antiterreureenheid. Voor zijn functie zou verzoekers vader actief zijn in de provincie Kandahar, terwijl verzoeker met zijn moeder, drie broers en zus altijd in Doshi zou hebben gewoond.

Verzoeker verklaart zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van de taliban, die zijn regio zou onveilig maken en hem en zijn familie extra zou viseren omdat zijn vader voor de autoriteiten werkt. Verzoeker verklaart dat zij twee dreigbrieven ontvingen en dat de taliban op een dag het dorp aanvielen. Daarop zouden verzoeker en zijn broer G. H. naar de bergen zijn gevlucht. Toen zij naar het dorp terugkeerden, zouden zij daar vastgesteld hebben dat hun familie verdwenen was. Later zou zijn gebleken dat zij met andere families naar de provincie Badakshan waren gevlucht. Verzoeker en zijn broer zouden vervolgens zijn ingetrokken bij hun oom in het dorp. Uiteindelijk zou deze oom besloten hebben dat zij Afghanistan dienden te verlaten.

Verzoeker legt ter staving van zijn verzoek zijn *taskara*, een kopie van de *taskara* van zijn vader, een appreciatiebrief betreffende zijn vader, een aanbevelingsbrief, enkele foto's van zijn vader in zijn werkomgeving, een aantal certificaten betreffende opleidingen die zijn vader volgde, een brief waarin een legercommandant de verklaringen van zijn vader over zijn herkomst en die van zijn broer evenals hun problemen met de taliban bevestigt, twee dreigbrieven van de taliban, kopieën van documenten die zijn familie in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging bij de Belgische ambassade in Pakistan neerlegde (een huwelijksakte, *taskara's* met Engelse vertaling van zijn ouders, zus en broers, enkele pagina's uit hun paspoorten), en een USB-stick met drie videofragmenten waarin zijn vader getuigt neer.

Verzoekers *taskara* vermeldt dat verzoeker dertien jaar oud was in 2012. Volgens verzoeker werd deze leeftijd bepaald op basis van de verklaringen van zijn vader toen die deze *taskara* aanvroeg. Uit een leeftijdsonderzoek dat in hoofde van verzoeker werd uitgevoerd kort na zijn aankomst in België in 2015 is evenwel gebleken dat verzoeker toen reeds ouder was dan achttien jaar, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (administratief dossier (hierna: adm. doss.) II, stuk 21, beslissing Dienst Voogdij van 14 december 2015). Dat verzoeker bij aankomst in België zestien jaar oud zou zijn geweest, zoals hij met verwijzing naar zijn *taskara* beweert, blijkt na medisch onderzoek niet correct. Het resultaat van de medische analyse kan niet in onderhavige procedure voor de Raad worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de zestig dagen na de betekening van de beslissing, wat in de beslissing van de Dienst Voogdij ook werd aangegeven. Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat

verzoeker deze mogelijkheid heeft benut. Verzoekers kritiek op de wijze waarop zijn leeftijd werd vastgesteld wordt dan ook niet in overweging genomen.

Nog daargelaten de vraag of hij bewust over zijn leeftijd gelogen heeft, kan verzoeker zich in elk geval niet op zijn *taskara* beroepen om zijn verklaringen over zijn identiteit en herkomst te staven. Nu zijn *taskara* werd afgeleverd in 2012, kan dit document immers hoe dan ook geen licht werpen op zijn verblijfssituatie gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België. Het document heeft evenmin betrekking op de feiten waarop verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept.

De *taskara*'s en paspoorten van verzoekers familieleden en de overige documenten die werden neergelegd in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging op de ambassade van België in Pakistan kunnen de identiteit van verzoekers familie, waaronder haar herkomst uit Baghlan, staven, doch tonen niet aan dat verzoeker in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in het district Doshi heeft gewoond. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht opgemerkt dat de huwelijksakte van verzoekers ouders vermeldt dat zij en de getuigen in "*het zestiende district*" verblijven, wat blijkens de informatie aanwezig in het administratief dossier een stadsdeel van Kaboel is. Verzoeker laat deze pertinente vaststelling volledig ongemoeid.

De foto's en documenten in verband met het werk van verzoekers vader bij de militaire inlichtingendienst van het Afghaanse leger kunnen het profiel van verzoekers vader aantonen, doch niet de problemen die verzoeker en zijn broer hierdoor zouden hebben gekregen met de taliban. Uit deze documenten kan verder niets worden afgeleid over verzoekers herkomst en verblijfssituatie gedurende de jaren voor zijn komst naar België.

Wat betreft de dreigbrieven die door de taliban zouden zijn afgeleverd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel deze documenten raken aan de kern van zijn relaas, geen kennis heeft van de inhoud ervan (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 5, 8 en 9). Het betreft bovendien handgeschreven documenten waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan.

Wat betreft het document waarin een legercommandant de problemen van verzoeker en zijn broer alsook hun aanwezigheid in Doshi bevestigt op verklaring van verzoekers vader, wordt vastgesteld dat dit blijkens de vertaling werd opgemaakt in de derde maand van het Afghaanse jaar 1394, de maand waarin verzoeker volgens zijn verklaringen uit Afghanistan vertrokken is (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 5). In het document wordt ook melding gemaakt van het vertrek van verzoeker en zijn broer. Verzoeker verklaarde nochtans bij vertrek al zes maanden geen contact meer te hebben gehad met zijn vader (*ibid.*, p. 9). Ook na aankomst in België verklaarde verzoeker dat zijn vader al geruime tijd vermist was (adm. doss. II, stuk 18, fiche NBMV van 5 november 2015). Ook verzoekers broer verklaarde dat hij en verzoeker geen contact hadden met hun vader toen zij Afghanistan verlieten en dat hun vader hier op dat moment dus geen weet van had. Verzoekers broer bevestigde dat het document door hun vader werd opgemaakt toen zij zich al in het opvangcentrum in België bevonden (adm. doss. II, stuk 17, map met 'landeninformatie', gehoorverslag broer, p. 11). De vaststelling dat het document gedateerd is op een moment waarop verzoekers vader nog geen weet kan hebben gehad van verzoekers problemen en verzoekers vertrek uit Afghanistan ondermijnt op fundamentele wijze de bewijskracht van dit document.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss. II, stuk 17, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017).

In een van de videofragmenten is volgens de motieven van de bestreden beslissing een persoon te zien die bevestigt dat verzoeker zijn zoon is, dat verzoeker problemen kende en dat verzoekers oom verzoekers vertrek uit Afghanistan regelde. In een ander fragment toont deze persoon enkele documenten die door verzoeker werden neergelegd en bevestigt hij de echtheid ervan. Deze omschrijving van de inhoud van voormelde fragmenten wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet betwist. Verzoeker betoogt dat deze videofragmenten de reden waren waarom de commissaris-generaal de beslissing van 9 februari 2018 heeft ingetrokken en dat de commissaris-generaal de

zorgvuldigheidsplicht schendt door hierover in de bestreden beslissing amper te motiveren. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de getuigenis van een vader, die een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, bezwaarlijk als een objectief bewijselement kan worden beschouwd. Verzoeker licht niet toe waarom deze terechte overweging niet volstaat om aan de videofragmenten geen objectieve bewijswaarde toe te kennen.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien verzoeker verklaart geboren te zijn in het dorp Kalan Guzar, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn voorgehouden vertrek halverwege 2015, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voor zijn komst naar België. Ook al wordt van hem niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder over zijn voorgehouden regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden om zijn herkomst toe te lichten. Zijn kennis blijkt evenwel ontoereikend te zijn.

De Raad wijst hierbij vooreerst op verzoekers beperkte geografische kennis van de regio waar hij tot 2015 altijd zou hebben gewoond. Dit blijkt genoegzaam uit de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Zo wist u tijdens uw eerste onderhoud niet dat Samangan een provincie is die aan Baghlan grenst (CGVS 29.01.2018, p.15). Van Aybak, de naam van de hoofdstad van Samangan, hoorde u nog nooit (CGVS 29.01.2018, p.15). Ook Faizabad, de naam van de hoofdstad van de provincie waar uw moeder zagezegd een tijdje woonde, zei u niets (CGVS 29.01.2018, p.13). Voorts wist u niet dat wie vanuit uw district naar de hoofdstad Kabul reist onvermijdelijk door de provincie Parwan moet (CGVS 29.01.2018, p.14). Charikar, de hoofdstad van Parwan, alsook Bagram, mede omwille van de grote militaire luchthaven (...) daar een zeer gekende plaats in Parwan, kende u niet (CGVS 29.01.2018, p.14, 15). Dat u, die de zoon van een militair zou zijn, geen enkele info heeft over Bagram (CGVS 29.01.2018, p.15), is zeer merkwaardig. U wist voorts dat wie vanuit uw regio naar Kabul reist, de bekende Salang pas passeert. Dat Salang tot Parwan behoort, was u echter niet bekend (CGVS 29.01.2018, p.14). Taloqan kende u ook niet (CGVS 29.01.2018, p.15), hoewel het de hoofdstad is van de provincie Takhar die ook aan Baghlan grenst. (...) U zei verder bijvoorbeeld wel de provincie Kunduz te kennen maar wist dan weer niet waar Kunduz ligt (CGVS 29.01.2018, p.15). Nochtans grenst Kunduz in het noorden aan Baghlan. U zei ook Mazar-i Sharif te kennen terwijl Balkh, de provincie waarvan Mazar de hoofdstad is, u duidelijk niet bekend is (CGVS 29.01.2018, p.15). Het is opmerkelijk dat iemand die altijd in de regio zou hebben verbleven, zo weinig over dit soort zaken weet.

Ook uw kennis van de nabije omgeving van Kalan Guzar bleek zeer fragmentarisch. U slaagde er weliswaar in om een aantal dorpen rond Kalan Guzar op te sommen maar als het CGVS wat namen noemt van andere dorpen die eveneens in de regio gelegen zijn, bleek u deze vaak niet te kennen. U heeft nog nooit gehoord van Juma Safid (CGVS 29.01.2018, p.16), Sarlar (CGVS 29.01.2018, p.18), Syah Sang (CGVS 29.01.2018, p.18) en Qaloghu (CGVS 29.01.2018, p.18), dorpen die vlakbij of in de nabije omgeving van Kalan Guzar gelegen zijn. Ook Qale Kayan, ten noorden van Kalan Guzar, kende u niet. U kende enkel Dare of Dahane Kayan (...) (CGVS 29.01.2018, p.18). De beperkte info die u verder wel heeft, is bovendien niet altijd correct. (...) U beweert ook dat Seya Qoul op de weg tussen uw dorp en Lar Baba Jee gelegen is (CGVS 29.01.2018, p.18). De kaart van uw regio toont aan dat ook dit niet klopt: Seya Qoul ligt ten westen van Kalan Guzar en ligt geenszins op de weg naar Lar Baba Jee. Het is niet aannemelijk dat iemand die steeds in deze omgeving zou hebben gewoond, blijk geeft van dergelijke gebrekkige kennis van de geografie van deze regio. Dit is alvast een eerste aanwijzing dat u de regio eerder verliet dan u verklaart.”

Hoewel van verzoeker niet wordt verwacht dat hij alle districten en provincies in de wijde regio kent, mag wel worden aangenomen dat hij al minstens eens gehoord heeft van de provincies en provinciehoofdplaatsen gelegen in de ruimere regio van Baghlan. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) ook van meerdere dorpen die vlakbij of in de nabije omgeving van Kalan Guzar gelegen zijn nog nooit bleek te hebben gehoord. Indien verzoeker daadwerkelijk vanaf zijn geboorte tot aan zijn voorgehouden vertrek halverwege 2015 in Kalan Guzar heeft gewoond, dient hij dit dorp niet vaak te hebben verlaten opdat de namen van nabijgelegen plaatsen hem bekend in de oren zouden klinken.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing voornamelijk wordt verwezen naar de verklaringen die hij aflegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, zonder rekening te houden met de bijkomende verklaringen die hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aflegde. De Raad stelt vast dat voornamelijk tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan verzoeker vragen werden gesteld over de geografie van de door hem voorgehouden herkomstregio en dat bij het tweede persoonlijk onderhoud slechts enkele vragen werden herhaald waarop verzoeker het antwoord niet wist. Het is ook opvallend dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots wel informatie kon geven die hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud nog niet had (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019, p. 7-9). Deze bijkomende verklaringen doen geen afbreuk aan verzoekers onwetendheid tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en bieden hiervoor geen verschoning. Verzoeker geeft zelf uitdrukkelijk te kennen dat hij zich op het tweede persoonlijk onderhoud heeft voorbereid door antwoorden te zoeken op vragen die hem tijdens het eerste gehoor werden gesteld. Verzoeker zou hiervoor contact hebben opgenomen met zijn vader. Daargelaten de vraag hoe hij deze informatie nadien verkregen heeft, ondermijnt de vaststelling dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in staat bleek om op spontane wijze meerdere elementaire vragen over zijn herkomstregio te beantwoorden zijn bewering dat hij voor zijn komst naar België steeds in deze regio heeft gewoond. De geografische kennis die verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel tentoonspredde, is uiterst fragmentarisch en kan niet remediëren aan de vastgestelde lacunes. Bovendien kan geografische kennis op zich niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk in zijn herkomstregio is blijven wonen tot aan zijn komst naar België in 2015, daar deze reeds daarvoor kan zijn bekomen en bovendien kan zijn ingestudeerd.

Verder stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers kennis van incidenten en gebeurtenissen die in Doshi hebben plaatsgevonden in de jaren voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan beperkt is. Dit blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Zo blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan uw dossier dat meer dan vijfhonderd families in Doshi tijdens de winter van 2012 van de overheid steun kregen om zich tegen de kou te beschermen. De autoriteiten hebben toen kledij en steenkolen uitgedeeld. U bent daar niet van op de hoogte (CGVS 08.03.2019, p.17 & 18). (...) De naam Asadullah Shirzad zegt u verder niets (CGVS 08.03.2019, p.18). Hij was hoofd van de veiligheid in de provincie Baghlan en overleefde in 2013 twee aanslagen op zijn leven, waarvan één die plaatsvond in Doshi (zie administratief dossier) (CGVS 08.03.2019, p.18). Verder heeft u geen weet van een aanval op het parlamentslid Aashiqullah Wafa (CGVS 08.03.2019, p.15). Hij werd nochtans in september 2014 in Doshi aangevallen door de Taliban (zie administratief dossier). Mohammad Azim Mohseni kent u ook niet (CGVS 08.03.2019, p.18). In december 2014 werd ook dit parlamentslid aangevallen. (...) Dat u van dergelijke incidenten niet op de hoogte bent, lijkt opnieuw een aanwijzing dat u Doshi reeds eerder verliet dan uzelf toegeeft.

Nog andere zaken tonen aan dat u niet in Doshi woonde ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. In september 2014 werd Mawlawi Mamor, de schaduwgouverneur van de Taliban in Doshi, gearresteerd door de politie (zie administratief dossier). U hoorde nog nooit van deze persoon gehoord (CGVS 08.03.2019, p.14). U weet verder niet wie kolonel Mohibullah is (CGVS 29.01.2018, p.20). Nochtans betreft het de politiechef van Doshi in de jaren voor uw beweerde vertrek. Het is opmerkelijk dat de zoon van iemand van de inlichtingendiensten die naam niet zou kennen. U weet verder wel dat Gulbuddin Hekmatyar de leider is van Hezb-e Islami maar meent dat deze groepering niet langer actief is. Dit wordt tegengesproken door de info, waaruit blijkt dat strijders van Hezb-e Islami in (...) (2013) nog de gevangenis van Kelagai aanvielen en tot op heden in Doshi actief blijven. Opnieuw kan hier worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat iemand die in Doshi woonde geen kennis zou hebben van dergelijke zaken.”

Verzoeker betoogt dat het gehoorverslag verkeerd geïnterpreteerd wordt waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij verklaard heeft dat de groepering Hezb-e Islami niet langer actief is.

Volgens verzoeker stelde hij dat hij niet op de hoogte is van hun activiteiten, doch niet dat ze niet meer actief zouden zijn. Deze interpretatie vindt echter geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt dat verzoeker gevraagd werd of Hezb-e Islami ook actief is in Baghlan en dat verzoeker aangaf hier niets van gehoord te hebben (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 21-22).

Verzoeker wijst er verder op dat hij tijdens zijn gehoor getuigd heeft van een goede kennis van bekende personen uit de regio die voor hem relevant zijn. Het feit dat hij dan enkele (andere) bekende personen niet kent, betekent volgens hem niet dat hij niet uit Kalan Guzar afkomstig zou zijn. De Raad betwist niet dat uit de gehoorverslagen en de door verzoeker gevoegde informatie blijkt dat verzoeker bekend is met een aantal prominente Afghaanse krijgsheren en politici, zoals Abdul Rashid Dostum, Ahmad Shah Massoud en Gulbuddin Hekmatyar, en dat verzoeker tevens belangrijke vertegenwoordigers van de ismaëlitische Hazaragemeenschap in Baghlan kent. Deze kennis kan verzoekers herkomst uit Afghanistan ondersteunen, alsook zijn ismaëli/Hazara-identiteit, doch niet zijn bewering dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in het district Doshi van de provincie Baghlan heeft gewoond. Zoals hoger is komen vast te staan, kon verzoeker overigens niet aangeven of de groepering van Hekmatyar in deze regio nog actief is. Het is verder opvallend dat verzoeker, geconfronteerd met de namen van twee lokale gezagsdragers, in eerste instantie volledig verkeerde, dan wel deels incorrecte informatie gaf, om zich in tweede instantie te corrigeren. Over Aminullah Amarkhel, die volgens de informatie in het administratief dossier in de jaren voor verzoekers voorgehouden vertrek provinciaal politiecommandant van Baghlan was, verklaarde verzoeker eerst dat hij een talibancommandant was, alvorens opnieuw naar de naam te vragen en correct aan te geven dat hij een veiligheidsfunctie in Baghlan uitoefent. Vervolgens gevraagd of hij hoofd is van de veiligheid van een district of provincie, antwoordde verzoeker dan weer foutief dat Amarkhel aan het hoofd stond van de veiligheid in het district Doshi (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 20). Shamsuddin Sarhadi, volgens de informatie in het administratief dossier het districtshoofd van Doshi in de jaren voor verzoekers voorgehouden vertrek, benoemt verzoeker eerst als *“het districtshoofd van Baghlan”*. Gevraagd of hij Baghlan of Doshi bedoelt, bevestigde verzoeker dat hij Doshi bedoelde (*ibid.*, p. 22).

De vaststelling dat verzoeker moeite heeft om spontaan correcte informatie aan te brengen over personen die een belangrijke lokale functie uitoefenden in zijn herkomstregio in de jaren onmiddellijk voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan en mogelijks een en ander heeft ingestudeerd, vindt bevestiging in het feit dat hij tijdens het eerste gehoor op het CGVS de bal missloeg wanneer hij gevraagd werd wie de gouverneur van Baghlan was toen hij daar nog woonde. Verzoeker antwoordde dat dit Abdul Sattar Bariz was (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 21). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt evenwel dat Abdul Sattar Bariz pas op 8 oktober 2015 in functie is getreden als gouverneur van Baghlan (adm. doss. II, stuk 17, map met ‘landeninformatie’, Wikipedia, *‘List of governors of Baghlan’*). Aangezien verzoeker op dat moment niet meer in Afghanistan was – verzoeker verklaart in België aangekomen te zijn op 31 oktober 2015 na twee maanden onderweg te zijn geweest (adm. doss. II, stuk 19, verklaring DVZ, nr. 31) –, is het onmogelijk dat deze man in Baghlan gouverneur was toen verzoeker daar nog was. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS geconfronteerd met de naam Sultan Mohammed Ebadi, gaf verzoeker aan deze man niet te kennen (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 21). Uit voormelde informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat Sultan Mohammed Ebadi van september 2012 tot oktober 2015, en dus gedurende de jaren onmiddellijk voor verzoekers voorgehouden vertrek uit Afghanistan, gouverneur was van de provincie Baghlan. Uit de vaststelling dat verzoeker deze man tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wel correct aanduidt als gouverneur van Baghlan bij zijn vertrek kan slechts worden afgeleid dat hij zijn kennis hierover in België heeft bijgeschaafd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019, p. 10). Daarmee toont verzoeker niet aan dat hij in de periode voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in deze provincie heeft gewoond.

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker ook nog andere kennis over zijn herkomstregio blijkt te hebben ingestudeerd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hoewel u tijdens uw eerste onderhoud initieel verklaarde geen toegang te hebben tot de media, wijzigde u wat later uw verklaring door te zeggen dat jullie wel een radio hadden. U slaagde er evenwel niet in één enkel radiokanaal te benoemen (CGVS 29.01.2018, p.22 & 23). Dat u tijdens uw tweede onderhoud plots tal van radiokanalen kent die men in Doshi kan ontvangen, onderstreept opnieuw het ingestudeerde karakter van uw antwoorden (CGVS 08.03.2019, p.10). Verder toont de info aan dat de gevangenis van Kelagai, gelegen ten noorden van het districtscentrum, in 2012 werd heropgebouwd door de Amerikanen en dat er 700 gevangenen in ondergebracht werden. U wist ten tijde van uw eerste

onderhoud echter zelfs niet dat dergelijke gevangenis bestond in Doshi (CGVS 29.01.2018, p.12). Dat een inwoner van deze streek, laat staan de zoon van iemand die aan het hoofd zou staan van een opsporingsdienst van het leger, dit niet zou weten, is zeer onwaarschijnlijk. Dat u tijdens uw tweede onderhoud beweert wel op de hoogte zegt te zijn van het bestaan van deze gevangenis, toont opnieuw aan dat uw kennis niet authentiek is maar veeleer recent verworven (CGVS 08.03.2019, p.7). Uw verklaring dat u tal van zaken tijdens uw eerste onderhoud niet kon beantwoorden omdat u dacht dat het CGVS u dezelfde herkomstvragen zou stellen als diegene die werden gesteld tijdens het onderhoud van uw broer (en dat u zich alleen op die vragen voorbereidde), doet overigens opnieuw vragen rijzen. Verwacht mag worden dat u op een meer doorleefde en spontane manier aantoont dat u woonachtig was in de regio Doshi (CGVS 08.03.2019, p.8 & 9)."

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen kan verzoeker niet overtuigen waar hij beweert tot aan zijn vertrek uit Afghanistan halverwege 2015 in het district Doshi van de provincie Baghlan te hebben gewoond. Hij kan zich ter verklaring of verschoning van de vastgestelde onwetendheden en lacunes niet op zijn minderjarigheid beroepen nu hij de vaststellingen met betrekking tot zijn leeftijd bij vertrek uit Afghanistan niet op dienstige wijze weerlegt. De onwetendheden en lacunes hebben betrekking op elementaire kennis over verzoekers regio van herkomst, waar hij volgens zijn verklaringen tot aan zijn komst naar België zou hebben verbleven. De loutere omstandigheid dat herinneringen met de tijd vervagen is dan ook niet afdoende om deze te verklaren.

Ook verzoekers profiel van ongeschoolde landbouwer, waaraan op zich niet wordt getwijfeld, kan in dezen geen verschoning of verklaring bieden voor de voorgaande vaststellingen. Immers, zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen over zijn beweerd regio van afkomst. Het gegeven dat verzoeker ongeletterd is en niet in de gelegenheid was om schoolse kennis op te doen, kan zijn gebrekkige kennis over zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de *protection officer* van het CGVS eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

De omstandigheid dat verzoeker en zijn broer, aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde veiligheidsincidenten hebben opgesomd en hun verklaringen ook op andere punten sterk overeenkomen, is in dezen niet relevant. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat hij veel vragen tijdens het eerste gehoor niet kon beantwoorden omdat hij dacht dat hem dezelfde herkomstvragen zouden worden gesteld als deze die werden gesteld aan zijn broer en dat hij zich enkel op die vragen had voorbereid. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij voor het eerste gehoor had samengezeten met zijn broer en dat deze hem had ingelicht over de vragen die zouden worden gesteld over zijn voorgehouden regio van herkomst (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019, p. 9). Bovendien kan uit de motivering van de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die in hoofde van verzoekers broer werd genomen niet worden afgeleid op basis van welke elementen de commissaris-generaal tot de conclusie is gekomen dat verzoekers broer zijn herkomst uit en verblijf in het district Doshi aannemelijk heeft gemaakt (adm. doss., stuk 17, map met 'landeninformatie', beslissing broer G. H.).

Verzoeker betoogt nog dat het feit dat hij een etnische Hazara en sjitische ismaëliet is een indirecte indicatie vormt van zijn afkomst uit het district Doshi, nu uit informatie die hij voegt blijkt dat zestig procent van de bevolking van het district Doshi etnische Hazara zijn. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de Hazara's uitsluitend of voornamelijk in het district Doshi van de provincie Baghlan wonen. Bovendien kan worden herhaald dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker oorspronkelijk uit het district Doshi afkomstig is, doch wel dat hij in deze regio is blijven wonen tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan halverwege 2015.

De Raad wijst voorts op volgend motief van de bestreden beslissing:

"U stelt zich ook wat andere zaken betreft weinig betrouwbaar op. Hoewel u verklaart dat u slechts over één facebookprofiel beschikt en nooit een ander had, vond het CGVS wel nog een facebookprofiel terug met uw profielfoto (CGVS 08.03.2019, p.11). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat dit een facebookprofiel van uw vader is en beweert u dat die zijn eigen foto er niet op wou hebben, een verklaring die maar weinig serieus kan worden genomen (CGVS 08.03.2019, p.11). Het is opvallend dat tal van vrienden van dit profiel aangeven in Kabul te wonen en dat velen onder hen uw leeftijd lijken te

hebben (zie administratief dossier), wat lijkt te bevestigen dat dit uw eigen account is die u verborgen wou houden voor de asielinstanties. De vaststelling dat u niet eerlijk bent over uw facebookprofielen, dat u het niet aannemelijk maakt dat u in de jaren voor uw komst naar België in Doshi woonde en dat u klaarblijkelijk tal van mensen in Kabul kent, doet het CGVS vermoeden dat u mogelijks zelf een tijd in Kabul woonde."

Hoewel de Raad niet zo ver wenst te gaan om op basis van verzoekers contacten op *Facebook*, zij het in combinatie met de vaststelling dat verzoeker het betrokken profiel verborgen heeft willen houden en niet aannemelijk maakt dat hij in de jaren voor zijn komst naar België in Doshi woonde, te vermoeden dat verzoeker een tijd in Kaboel heeft gewoond, kan hij niet om de vaststelling heen dat verzoeker niet eerlijk is geweest over het bestaan van een Facebookprofiel dat mogelijks bepaalde informatie over zijn profiel en/of verblijfplaatsen bevat. Verzoeker laat deze vaststelling in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid.

Waar verzoeker erop wijst dat aan zijn broer de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van diens herkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan, benadrukt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden behandeld, met inachtneming van de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. Het loutere feit dat in hoofde van verzoekers broer werd geoordeeld dat hij aannemelijk heeft gemaakt tot voor zijn komst naar België in het district Doshi van de provincie Baghlan te hebben verbleven, verandert niets aan de pertinente vaststellingen *in casu* op grond waarvan moet worden besloten dat verzoeker in gebreke blijft dit aannemelijk te maken.

Nu verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Kalan Guzar, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, tot aan zijn voorgehouden vertrek in 2015 niet aannemelijk maakt, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich er volgens hem zouden hebben afgespeeld en die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit Afghanistan. Waar verzoeker wijst op de bijkomende stukken die door hem werden neergelegd en die volgens hem hebben geleid tot de intrekking van de eerste weigeringsbeslissing van 9 februari 2018 met betrekking tot onderhavig verzoek om internationale bescherming, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hoger is gesteld over de uiterst relatieve bewijswaarde van de door hem ter staving van zijn relaas en herkomst bijgebrachte stukken.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet, volstaat het loutere gegeven dat verzoekers vader tewerkgesteld is bij de militaire inlichtingendienst van het Afgaanse leger niet om verzoeker te erkennen als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 217 546 van 27 februari 2019 van de Raad, waarin volgens hem recentelijk geoordeeld werd dat het werken voor het leger in Afghanistan ertoe kan leiden dat familieleden hierdoor ook gevisieerd kunnen worden. De Raad merkt vooreerst op dat niet wordt betwist dat Afghanen in dienst van Afgaanse of buitenlandse troepen, alsook hun familieleden, een potentieel doelwit vormen voor de taliban, zoals ook blijkt uit de richtlijnen van UNHCR waarnaar verzoeker verwijst. Dit risicoprofiel volstaat op zich evenwel niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daartoe dient de verzoeker om internationale bescherming concrete feiten of omstandigheden aan te tonen op basis waarvan het voldoende aannemelijk kan worden geacht dat het risico op vervolging zich in zijn hoofde materialiseert. In het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst wordt daarover niet anders geoordeeld. In dit arrest werd aan de betrokkene het voordeel van de twijfel verleend wat betreft de geloofwaardigheid van zijn relaas, en dit met inachtneming van alle elementen en omstandigheden eigen aan de zaak en niet louter op basis van het gegeven dat de betrokkene zijn werkzaamheden en die van zijn familieleden voor buitenlandse troepen voldoende had aangetoond. Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)), toont verzoeker *in casu* niet aan dat de feiten en omstandigheden die ten grondslag lagen aan het voornoemde arrest van de Raad kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken.

Waar verzoeker aanvoert problemen te hebben omdat hij tot de gemeenschap van etnische Hazara's van de ismaëlitisch-sjiitische stroming behoort, merkt de Raad op dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan persoonlijk gevisieerd werd omwille van zijn etnie of religieuze overtuiging. Verzoeker gaf tijdens het eerste gehoor op het CGVS aan dat het voor hem en zijn familie als ismaëlitische sjiieten moeilijk zou zijn om elders te gaan wonen om zo te ontsnappen aan de dreiging waaraan zij in Kalan Guzar zouden zijn blootgesteld als gevolg van de werkzaamheden van de

vader (adm. doss. II, stuk 5, gehoorverslag 29 januari 2018, p. 5). Gelet op de hoger weergegeven overwegingen en vaststellingen kan echter niet worden aangenomen dat verzoeker tot aan zijn komst naar België in zijn regio is blijven wonen, laat staan dat de vervolgingsfeiten die hij aanvoert er daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Voor het overige heeft verzoeker het slechts vaagweg over “andere problemen” die ismaëlitische sjiïeten in Afghanistan zouden kennen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019, p. 19). De Raad benadrukt dat verzoeker in dezen niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat Hazara's in Afghanistan geconfronteerd kunnen worden met discriminatie en geweldplegingen. Verzoeker dient dit risico voor hem persoonlijk *in concreto* aan te tonen, doch blijft wat dit betreft in gebreke.

Waar verzoeker nog gewag maakt van vooringenomenheid van de dossierbehandelaar tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij niet onderbouwt met concrete argumenten en die tevens geen steun vindt in de notities van dit onderhoud. Verzoeker verwijst slechts naar het feit dat zijn raadsman aan het eind van het persoonlijk onderhoud heeft opgemerkt dat de dossierbehandelaar naar zijn gevoel kritisch was en verzoeker soms niet liet uitspreken, hoewel hij belangrijke informatie kon geven (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2019, p. 20). Verzoekers raadsman trad daarover evenwel niet in detail. Het subjectieve aanvoelen van een raadsman, die de belangen van zijn cliënt dient te verdedigen, kan bezwaarlijk objectieve vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier in een ander daglicht stellen. De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen twee interviews op het CGVS ruim de gelegenheid heeft gehad om zijn herkomst en verblijfssituatie voor zijn komst naar België aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat verzoeker er door de dossierbehandelaar toe verhinderd werd informatie te geven die hij had willen geven of stukken neer te leggen die hij had willen neerleggen. Verzoeker laat overigens na om *in concreto* toe te lichten welke informatie hij had willen aanreiken doch waartoe hij niet de kans zou hebben gekregen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond recent afkomstig te zijn uit het district Doshi, in de provincie Baghlan, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het dorp Kalan Guzar, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de

Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN